

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa R. Z.
przeciwko P. Sp. z o.o. S.K.A. w W. i P. P.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 lipca 2014 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych po 1380 (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego**
- 3) przyznaje adw. W. C. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) kwotę 2070 (dwa tysiące siedemdziesiąt) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód R. Z. wniósł skargę kasacyjną do wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 lipca 2014 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo, które powód skierował przeciwko „P.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowo-Akcyjnej (wcześniej „P.” [...]) i P. P. o nakazanie każdemu z pozwanych opublikowania oświadczenia przepaszającego powoda za naruszenie jego dóbr osobistych w postaci prywatności poprzez bezprawne, kilkakrotne rozpowszechnienie jego danych osobowych bez jego zgody w tygodniku oraz witrynie internetowej „P.”. Domagał się w nim także zasądzenia solidarnie od pozwanych na jego rzecz kwoty 15.000 zł z ustawowymi odsetkami z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda, nakazanie pozwanemu wydawcy usunięcia danych osobowych powoda z witryny internetowej oraz archiwum tygodnika „P.” oraz zakazanie rozpowszechniania danych osobowych powoda bez jego zgody. Sąd Okręgowy uznał, że pozwani wykazali, że ich działanie nie było bezprawne, ponieważ dane osobowe powoda ujawnił najwyższy organ prokuratury podczas publicznego wystąpienia w Sejmie, a nadto powód wyraził zgodę na ujawnienie swoich danych osobowych i swojej roli w postępowaniu dotyczącym „afery [...]” poprzez udzielenie wywiadu prasowego, który ukazał się wcześniej niż publikacje pozwanych. Zdaniem Sądu Okręgowego spełnione zostały przesłanki wyłączające zakaz przewidziany w art. 13 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. prawo prasowe (Dz.U. Nr 5, poz. 24 ze zm.). W konsekwencji Sąd uznał, iż wyłączona została bezprawność działania pozwanych, stanowiąca podstawę roszczeń opartych na art. 24 k.c. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne i wnioski prawne Sądu Okręgowego.

W skardze kasacyjnej opartej na obydwu podstawach kasacyjnych z art. 398³ § 1 k.p.c. powód zarzucił niewłaściwe zastosowanie oraz błędną wykładnię art. 24 § 1 k.c. oraz naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 386 § 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c.

We wnioskach domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania lub ewentualnie o jej oddalenie w całości jak również o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżący uzasadnił potrzebę przyjęcia jego skargi do rozpoznania wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 to znaczy oczywistą zasadnością tej skargi ze względu na rażące naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 24 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, jak również poprzez rażące naruszenie wymienionych w podstawach skargi kasacyjnej przepisów postępowania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa, prowadzącą do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Niniejsza skarga nie spełnia wyżej wymienionych warunków. Zarzuty odnoszące

się do treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie potwierdzają oczywistości uchybień, które w tym wypadku musiałyby mieć charakter wad kardynalnych, jako że niedostatki uzasadnienia mogą spowodować uwzględnienie skargi kasacyjnej tylko w wyjątkowych wypadkach, kiedy powodują, że niemożliwe staje się odtworzenie motywów rozstrzygnięcia. Tego rodzaju wad uzasadnienie Sądu Apelacyjnego nie wykazuje. Również zarzuty odnoszące się do zastosowania prawa materialnego nie mogą być potraktowane jako podstawa wniosku o oczywistą zasadność skargi. Nie budzi wątpliwości ani to, że dane powoda i jego rolę w postępowaniu karnym ujawnił publicznie w 2007 r. Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny, ani że w prasie ukazał się w 2008 r. wywiad z powodem dotyczący sprawy, w której był świadkiem, w którym również ujawnione zostały dane powoda. W tych okolicznościach stanowisko Sądu Apelacyjnego, że uchylona została bezprawność ujawnienia danych powoda w kwestionowanych w niniejszej sprawie publikacjach omawiających prace komisji nadzwyczajnej, dotyczące postępowania, w którym powód był świadkiem, nie może być ocenione jako oczywiście błędne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2006 r., II CSK 280/06, nie publ. i powoływany w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sądu najwyższego z dnia 29 kwietnia 2011 r., I CSK 509/10, OSNC-ZD 2012/2/33, a także wyroki tego Sądu z 18 marca 2008 r., IV CSK 474/07, OSNC 2009/6/87 i z 28 stycznia 2009 r., IV CSK 346/08, OSNC-ZD 2010/A/ 8), nawet jeśli upublicznienie jego danych w obu tych przypadkach stanowiłoby działanie bezprawne.

Z tych przyczyn uznać należy, iż wymieniona przez skarżącego podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby wystąpiły inne przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., a wysokość tych kosztów z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 10 ust. 1 pkt 2, § 6 pkt 5 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie

opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

Koszty pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym z kolei odpowiadają postanowieniom § 2, § 11 ust. 1 pkt 2, § 6 pkt 5 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

aw